

Repertoriumnummer 2023 /
Datum van uitspraak 10 oktober 2023
Rolnummer

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Eindarrest

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B4E3
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

F.D., RRN [rijksregisternummer], wonende te [België],
appellant,

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr.[...], advocaat te [adres]

tegen het vonnis van de Rechtbank eerste aanleg Antwerpen, afd. Antwerpen -
Familierechtbank van 10 juni 2022, aldaar gekend onder rolnummer 21/4790/A

tegen

R.B., wonende te [Nederland],
geïntimeerde,

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr. [...] loco mr.[...], advocaat te [adres]

De door de wet vereiste processtukken zijn in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afdeling Antwerpen van 10 juni 2022, het verzoekschrift waarmee hoger beroep werd ingesteld en dat op 11 juli 2022 ter griffie werd neergelegd.

Het hof verwijst naar de artikelen 780, 744 en 748 bis Ger.W. en slaat acht op de vorderingen en excepties zoals ze in het beschikkend gedeelte van de (laatste) syntheseconclusies voor partijen werden geformuleerd en gehandhaafd.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935.

De zaak werd op de openbare zitting van 13 juni 2023 op tegenspraak behandeld en in voortzetting gezet op de zitting van 12 september 2023 waarop ze in beraad werd genomen.

1.

Partijen sloten op 14 maart 2004 een echtscheidingsconvenant waarin een onderhoudsverplichting was opgenomen voor appellant ten behoeve van de drie uit het huwelijk geboren kinderen, te weten P. (geboren in 1995), R. (geboren in 1998) en E. (geboren in 2000).

Dit convenant werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en van instructie nr. 4 van Alcobendas (Madrid) van 08 juni 2005 bekrachtigd.

Het vonnis van 08 juni 2005 -dat aldus dateerde van voor het van toepassing worden van de verordening (EG) nr. 4/2009 van de Raad van 18 december 2008 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen, en de samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen- werd door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afdeling Antwerpen op verzoek van geïntimeerde op 14 september 2020 uitvoerbaar verklaard in België overeenkomstig de overgangsbepaling van art. 75.2 van deze verordening.

Het vonnis van 14 september 2020 waarin exequatur werd verleend werd op 29 september 2021 aan appellant betekend.

Op 29 oktober 2021 tekende appellant hiertegen derdenverzet aan.

2.

In de procedure die ingevolge dit derdenverzet aanhangig werd gemaakt vorderde appellant (en het hof vat samen): zijn derdenverzet ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de Spaanse gerechtelijke titel op te schorten. Hij vroeg de zaak verder in voortzetting te stellen ten einde de kinderen uit te nodigen ter getuigenverhoor en geïntimeerde te veroordelen tot het betalen van de kosten van het geding.

3.

Geïntimeerde concludeerde tot de onontvankelijkheid en ondergeschikt de ongegrondheid van het derdenverzet. Zij vroeg het verzoek tot getuigenverhoor af te wijzen en appellant te veroordelen tot het betalen van de kosten van het geding.

4.

In het op tegenspraak gewezen vonnis van 10 juni 2022 werd het derdenverzet van appellant ontvankelijk maar ongegrond verklaard en werd het vonnis van 14 september 2020 bevestigd.

Appellant werd veroordeeld tot het betalen van de kosten van het geding die langs de zijde van geïntimeerde werden vereffend op een rechtsplegingsvergoeding van 1.560,- EUR.

5.

Op 11 juli 2022 legde appellant een verzoekschrift hoger beroep neer.

6.

Appellant vordert zijn hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en alvorens recht te doen overeenkomstig art. 877 Ger.W. geïntimeerde en de centrale autoriteiten te veroordelen tot voorlegging van het document 'informatie betreffende de heer F.D.' dat als bijlage wordt gevoegd bij Bijlage VI.

Hij vraagt het vonnis a quo te niet te doen en te zeggen voor recht dat de beschikking van 01 februari 2018 van de Rechtbank van Alcobendas, waarbij Bijlage II werd afgeleverd, niet wordt erkend wegens schending van de bepalingen van de Alimentatieverordening, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het EVRM, van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van de Verenigde Naties en de Spaanse en Belgische Grondwet.

Verder vraagt hij de vordering van geïntimeerde houdende uitvoerbaarverklaring van het vonnis van 08 juni 2005 van de Rechtbank van Alcobendas ongegrond te verklaren, derhalve het vonnis van 14 september 2020 van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen te niet te doen.

Appellant concludeert tevens tot de ontvankelijkheid maar de ongegrondheid van de tegenvordering van geïntimeerde.

Hij vraagt geïntimeerde te veroordelen tot het betalen van de kosten van het geding die hij langs zijn zijde begroot op de kosten van de dagvaarding in derdenverzet ten bedrage van 486,52 EUR, het rolrecht voor de procedure in eerste aanleg voor een bedrag van 165,- EUR, kosten van vertaling en tolk ten bedrage van respectievelijk 3.713,46 EUR en 363,- EUR en een te indexerende rechtsplegingsvergoeding voor de beroepsprocedure van 1.800,- EUR.

7.

Geïntimeerde vraagt het hoger beroep van appellant minstens gedeeltelijk onontvankelijk te verklaren en als ongegrond af te wijzen. Zij vordert vanwege appellant een provisionele schadevergoeding van 5.000,- EUR wegens tergend en roekeloos geding en zij vraagt appellant te veroordelen tot het betalen van de kosten van het geding die zij langs haar zijde begroot op het rolrecht in de beide aanleggen van respectievelijk 165,- EUR en 400,- EUR en een rechtsplegingsvergoeding in de beide aanleggen van respectievelijk 1.680,- EUR en 1.800,- EUR.

8.

Het hoger beroep werd tijdig ingesteld en het verzoekschrift waarmee het werd ingesteld is regelmatig naar de vorm. Het belang van appellant, die in eerste aanleg in het ongelijk werd gesteld, spreekt voor zich.

Het hoger beroep is toelaatbaar.

9.

Het exequatur werd verleend overeenkomstig de overgangsregeling van artikel 75.2 van de Alimentatieverordening 4/2009 van 18 december 2008 (waarnaar verder als ‘de Verordening’ wordt verwezen).

Voor vonnissen afkomstig van een EU-lidstaat, gegeven voor 18 juni 2011 en waarvoor na deze datum erkenning en uitvoerbaarverklaring wordt gevraagd, gelden de afdelingen 2 en 3 van hoofdstuk IV van de Verordening.

Luidens art. 28 van de Verordening moet een verzoek om een uitvoerbaarverklaring vergezeld gaan van de volgende stukken:

- a) een afschrift van de beslissing die voldoet aan de vereisten voor vaststelling van haar echtheid;
- b) een uittreksel van de beslissing, afgegeven door het gerecht van herkomst door middel van het formulier waarvan het model in bijlage II is opgenomen;
- c) in voorkomend geval, een transliteratie of een vertaling van het onder b) bedoelde formulier.

10.

Na hernieuwd onderzoek stelt het hof vast dat geïntimeerde volstaat met het onder art. 28 b) van de Verordening bedoelde stuk bij te brengen ongeacht op wiens verzoek dit stuk door de Spaanse rechtbank werd afgeleverd en welke procedure hiervoor in Spanje werd gevolgd.

De grieven die appellant in conclusie uitgebreid ontwikkelt over de wijze waarop het onder art. 28 b) van de Verordening bedoelde stuk door geïntimeerde bekomen werd, maakten deels reeds het voorwerp uit van een procedure die door hem werd gevoerd voor de rechtbank van Alcobendas en die leidde tot de afwijzing van zijn nietigheidsvordering bij vonnis van 22 juni 2021.

De eerste rechter oordeelde voor het overige terecht dat het recht van verdediging van appellant niet was miskend omdat de bijlage II door de Spaanse rechtbank werd afgeleverd zonder dat hij hierover gehoord werd aangezien geen enkele bepaling van de Verordening in een tegensprekelijke procedure voorziet naar aanleiding van het afleveren van documenten door de centrale autoriteit van de lidstaat terwijl de tegenspraak en de rechten van verdediging gegarandeerd worden via het rechtsmiddel voorzien in art. 32 van de Verordening.

Het komt hoe dan ook het hof niet toe toezicht te houden op de juistheid of de regelmatigheid van het tot stand komen van een verklaring of een beslissing van een rechtbank van een andere lidstaat in de toepassing van diens eigen nationale recht.

Het eerste middel van appellant treft geen doel.

11.

Het hof is als exequaturrechter in hoger beroep enkel gevat met de vraag of terecht exequatur werd verleend en niet met de uitvoerbaarheid van de titel of met het bodemgeschil.

Het hof gaat daarom niet verder in op de door appellant gevoerde argumentatie omtrent het recht dat van toepassing is op het echtscheidingsconvenant en omtrent het bestaan, de omvang en de actualiteit van zijn onderhoudsverplichtingen.

12.

Dat in het vonnis van 14 september 2020 en in het exploot van betekening naar appellant al dan niet ten onrechte zou verwezen worden als EU-ambtenaar en dat hierin al dan niet ten onrechte zou zijn opgenomen dat het echtscheidingsvonnis lastens hem werd uitgesproken zijn geen van beide elementen waarop de rechter zijn beslissing tot exequatur steunde. Dit is evenmin het geval in de mate geïntimeerde ten onrechte zou hebben opgegeven zonder beroep te zijn.

13.

De rechter die tot exequatur besliste stelde terecht vast dat geïntimeerde alle volgens de Verordening vereiste stukken voorlegde waaronder een afschrift van de beslissing die voldoet aan de vereisten voor vaststelling van haar echtheid en dat de voorwaarden voor het verlenen van het exequatur waren vervuld.

De uitvoerbaarverklaring van het op tegenspraak gewezen vonnis is niet kennelijk strijdig met de Belgische openbare orde en uit niets blijkt dat er in België of in een ander land uitspraken zouden gedaan zijn die strijdig zijn met de uitspraak waarvan het exequatur gevorderd wordt.

Geen enkele van de weigeringsgronden van art. 24 van de Verordening is bijgevolg aanwezig.

14.

In zijn tweede tot en met zijn zesde middel beroept appellant zich om deze redenen onterecht op schendingen van de Verordening.

Zijn fundamentele grondrechten zijn niet geschonden zodat ook zijn zevende middel geen doel treft.

15.

Het hoger beroep is ongegrond.

16.

Appellant gaat uit van een verkeerde rechtsopvatting zonder dat zijn proceshouding getuigt van een tergende houding of van kwade trouw.

De tegenvordering van geïntimeerde is om deze reden, hoewel ontvankelijk, ongegrond.

17.

Overeenkomstig art. 1017 Ger.W. vallen de gerechtskosten ten laste van de in het ongelijk gestelde partij.

Aangezien het hoger beroep ongegrond is, is dit appellant.

In uitvoering van art. 1022, tweede lid, Ger.W. worden de bedragen van de rechtsplegingsvergoeding vastgesteld in het Tarief Rechtsplegingsvergoeding, rekening houdend met onder meer de aard van de zaak en de belangrijkheid van het geschil.

Behoudens wanneer een procedureakkoord over de omvang van de vergoeding dan wel een grond of een verzoek tot afwijking van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voorligt, moet de rechter ambtshalve – met toepassing van de bepalingen van het Tarief Rechtsplegingsvergoeding – het correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding bepalen.

De rechter die zodoende het correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding bepaalt, miskent het beschikkingsbeginsel niet.

In toepassing van de artikel 3 van het K.B. van 26 oktober 2007 bedraagt het basistarief voor een niet in geld waardeerbare vordering 1.800,- EUR.

BESLISSING:

HET HOF beslist op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar doch ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis.

Verklaart de tegenvordering van geïntimeerde toelaatbaar maar ongegrond.

Legt de kosten van het hoger beroep ten laste van appellant en vereffent deze langs de zijde van geïntimeerde op een rechtsplegingsvergoeding van 1.800,-EUR.

Veroordeelt appellant tot betaling van een rolrecht van 400,- EUR voor de procedure in hoger beroep, te betalen aan de FOD Financiën na uitnodiging hiertoe.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 10 oktober 2023 door
Raadsheer
Griffier